

Recensie Innenschau – Jakob Ahlbom

By [Robbert](#) in [Recensies](#)

foto: Stephan van Hesteren

Theatermaker Jakob Ahlbom heeft er nooit een geheim van gemaakt dat hij een bewonderaar is van filmmaker [David Lynch](#). Onder zijn vorige voorstellingen [Vielfalt](#) en [De Architect](#) hing dan ook de kenmerkende, continu dreigende sfeer van de grote meester. Ahlboms nieuwste voorstelling, [Innenschau](#), lijkt, meer nog dan de voorgangers, schatplichtig aan Lynch en dan vooral zijn films [Lost Highway](#) en [Mulholland Drive](#). In beide films is er sprake van parallelle werelden, gevaarlijke vrouwen, bizarre persoons- en identiteitsverwisselingen en een doordringend naargeestige sfeer die de meest gewone situaties beangstigend maken. [Innenschau](#) lijkt te beginnen als een simpel verhaaltje – man en vrouw gaan uit, maar hij wordt verliefd op een mysterieuze blonde schone – , maar rafelt al snel uiteen tot een bizarre nachtmerrie waarin de identiteiten van verschillende mannen en vrouwen in elkaar verstrikt raken en verschillende werkelijkheden elkaar continu afwisselen. In de ene is de man politieagent, in de andere verdachte. In een volgende stappen rechercheurs uit een kast de slaapkamer in, in een andere verandert een bed in een gigantisch vrouwenlichaam. Maar elke wereld is even naargeestig, nachtmerrie-achtig en onvoorspelbaar.

Net als in zijn vorige voorstellingen blijkt Ahlbom een meester in het gebruiken van special effects en het bewegingstalent van zijn acteurs om een mysterieuze sfeer te scheppen. Mensen verdwijnen en verschijnen, komen in slowmotion voorbij, maken de kleinste handeling als het opnemen van een telefoon of het eten van een donut spannend of verschijnen aan de andere kant van een spiegel. Ook de onder de huid kruipende, live gespeelde soundtrack van [Alamo Race Track](#) draagt bij aan de sfeer.

Toch is [Innenschau](#) niet Ahlboms beste voorstelling. Het eerste deel van de voorstelling fascineert de ongewisheid van de donkere toneelwereld die wordt geschetst. Maar hoe meer de voorstelling vordert, hoe meer er iets gaat knagen. Er wordt wel een verhaal gesuggereerd, maar dat biedt steeds net te weinig houvast, ook omdat de nadruk steeds bij een ander personage komt te liggen. En zonder een duidelijk kader blijft [Innenschau](#) vooral een aaneenschakeling van absurde scènes. Niet dat je als maker alles uit hoeft te leggen – ook in [Vielfalt](#) en [De Architect](#) bleef een hoop onduidelijk – , maar nu is toeschouwer wel heel erg op zichzelf aangewezen om chocola van de voorstelling te maken.

[Innenschau](#), regie: Jakob Ahlbom. Gezien: 17 februari 2010. Nog te zien tot 2 mei 2010